

Küçük Addaks

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Addaks

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř, altın rengi ölde güneř bütn gün sıcacık parlıyordu. Ayaklarının altındaki kum sıcaktı, gökyüz ise soluk, parlak bir maviydi. Küçük bir addaks kum tepelerinde yavaşa yürüyordu. Küçck ve inceydi; kum rengi krem bir postu, beyaz bir karnı ve iki ince, kıvrık boynuzu vardı. Yumuřak toynakları kumda minicik izler bırakıyordu. Keřfetmeyi ok severdi, ama hep evine yakın kalırdı.

Küçük addaks küçük, sessiz bir vahanın yakınında yaşıyordu. Birkaç palmiye ağacı ve serin bir su birikintisi vardı. Kuru otları kemirmeyi ve çöl toygarcının oradan oraya uçuşunu izlemeyi severdi. Toygarcı, sıcak kahverengi tüyleri ve başında küçük bir tepeliği olan minicik bir kuştı. Sık sık neşeli bir şarkı söylerdi. Addaks toygarcı merak ediyor ve arkadaş olabilmeyi diliyordu.

Bir sabah addaks gökyüzünün tuhaflaştığını fark etti. Sıcak bir rüzgâr esmeye başladı ve kum dönmeye başladı. Uzaklarda büyük bir kum fırtınası geliyordu. Addaks biraz korktu. Güvenli bir yer bulması gerektiğini biliyordu, ama rüzgâr şimdiden çok güçlüydü. Seslendi, ama kimse cevap vermedi. Hemen bir sığınak bulmalıydı.

Kum fırtınası bir gürültüyle geldi. Toz havayı doldurdu ve addaks neredeyse hiçbir şey göremez oldu. Yolunu bulmaya çalışarak tökezleyerek ilerledi. Rüzgâr onu oraya buraya itti. Vahayı gözden kaybetti. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Çöl kocaman ve korkutucu görünüyordu.

Tam o sırada addaks minik bir cıvıltı duydu. Küçük bir şekil yerin hemen yanında kanat çırpıyordu. Bu çöl toygarıydı! Toygarın tüyleri rüzgârda dağılmıştı. Koyu yuvarlak gözleri toza karşı kırpışlıyordu. Toygar güçlü rüzgârda iyi göremiyordu. Dinlenmek için addaksın boynuzuna kondu. "Kayboldum," diye cıvıladı toygar. "Rüzgâr benim için çok güçlü."

Addaks küçük kuşa acıdı. "Ben de kayboldum," dedi. "Vahaya geri dönüş yolunu bulamıyorum." Toygar başını yana eğdi. "Ama sen büyük ve güçlüsün," dedi. "Rüzgârın içinden yürüyebilirsin. Ben yükseğe uçup güvenli bir yer arayabilirim. Birbirimize yardım edebiliriz!" Addaks başını salladı. Biraz korkuyordu, ama toyagara güveniyordu.

Toygar tozlu gökyüzüne doğru uçtu. Rüzgâr onu oraya buraya savurdu, ama hızlı kanatlarını çırpıp etrafına baktı. "Bir şey görüyorum!" diye aşağıya seslendi. "Küçük bir mağarası olan kayalık bir tepe! Uzak değil!" Addaks yukarı baktı, ama toz çok yoğundu. "Göremiyorum," dedi. "Bana yol göstermelisin. Ben yavaşça yürürüm."

Böylece toygara alçaktan, addaksın başının hemen üstünde uçuştun. "Bu taraftan!" diye cıvıladı. "Biraz sola!" Addaks yavaşça, adım adım yürüdü. Kum etraflarında savruluyordu, ama addaks gözlerini toygardan ayırmadı. Teygarın küçük tepeliği rüzgârda dalgalanıyordu. Yakında bir arkadaşının olması iyi hissettiriyordu. Addaks artık o kadar korkmuyordu.

Fırtınanın içinde birlikte ilerlediler. Addaksın yumuşak toynakları kuma gömölüyordu, ama yürümeye devam etti. Toygar ona büyük bir kum tepesinin etrafından yol gösterdi. "Neredeyse geldik!" dedi. Addaks toygar yanındayken kendini cesur hissetti. Arkadaşına güvenerek yürümeye devam etti. Rüzgâr uluyordu, ama durmadılar. Birlikte çalışmak onları güçlü kılıyordu.

Sonunda toygar addaksın sırtına kondu. "Mağara hemen ileride!" dedi. Addaks tozun içinde karanlık bir şekil gördü. Sessiz bir mağarası olan küçük, kayalık bir tepeydi. Rüzgârdan kurtulmak için hızla içeri girdiler. Mağara kuru ve sakindi. Addaks serin kumun üzerine uzandı. Toygar boynuzunun kıvrımına sokuldu. Sonunda güvendeydiler.

Mağaranın içinde addaks ve toygar dinlendiler. Fırtına dışarıda hâlâ esiyordu, ama onlar sıcak ve güvendeydi. "Teşekkür ederim," dedi addaks. "Yolu bulmama yardım ettin." Toygar usulca cıvıladı. "Sen de bana yardım ettin," dedi. "Beni rüzgârın içinden taşıdın. İyi bir takımız." Addaks gülümsedi. Toygarla tanıştığı için mutluydu.

Addaks toygarın kum lekeli t ylerine ve minicik tepeliğine baktı. "Çok cesursun," dedi. "R zg r g çl yken bile yukarı u tun." Toygar addaksın beyaz alın lekesine atladı. "Sen de cesursun," dedi. "Yavaş a y r d n ve hi  pes etmedin." İ kisi de gurur duydu. Dostlukları onları, olabileceklerini sandıklarından daha cesur yaptı.

Onlar dinlenirken kum fırtınası yavaşça azalmaya başladı. Rüzgâr dindi ve toz yatıştı. Toygar dışarıya baktı. "Gökyüzü yine açık!" dedi. Addaks ayağa kalktı ve bacaklarını gerdi. Kendini güçlü ve mutlu hissetti. Birlikte güvenli bir yer bulmuşlardı. Artık vahaya geri dönebilirlerdi. Ama önce biraz daha dinleneceklerdi.

Fırtına geçince addaks ve toygar yola koyuldular. Toygar yukarıda uçup yolu gösterdi. Addaks aşağıda yürüdü, yumuşak toynakları sıcak kuma bastı. Kısa süre sonra vahaya ulaştılar. Palmiye ağaçları sallanıyor, su pırıl pırıl parlıyordu. Addaks uzun uzun su içti. Toygar su birikintisinde sıçradı. Güvenle evlerine dönmüşlerdi.

O günden sonra addaks ve çöl toygarı en iyi arkadaş oldular. Çölde birlikte oynadılar. Addaks küçük bir kuşun bile büyük bir yardım olabileceğini öğrendi. Toygar yavaş bir yürüyüşün tam da doğru olabileceğini öğrendi. Çölün büyük olduğunu, ama iyi dostların her zaman birbirlerine yardım edebileceğini biliyorlardı. Ve bu, hepsinin en güvenli yeridir.

Ve böylece, ne zaman rüzgâr esmeye başlasa, addaks ve toygar birbirlerini ararlardı. Kum fırtınasında birbirlerine yardım ettikleri günü hatırlarlardı. Kıvrık boynuzlu küçük addaks ve minicik tepelikli küçük toygar gülümserlerdi. Birlikte çalışmanın ve dostluğun her yolculuğu daha güvenli kıldığını bilirlerdi. Çöl büyüktür, ama iyi dostlar her zaman yakındadır.